

Veron Urdarianu*On the Source of Emptiness*

26 oktober tot en met 7 december 2013

Opening zaterdag 26 oktober, 16 – 18 uur

Galerie Onrust | Planciusstraat 7 | 1013 md Amsterdam | nl

www.galerieonrust.nl | t +31 (0)20 420 2219 | info@galerieonrust.nl

De galerie is geopend van woensdag t/m zaterdag, 13 – 18 uur
en op afspraak*Space Inspector, 2013*
olieverf op linnen, 120 x 150 cm

Space Inspector is de titel van één van de nieuwste schilderijen van Veron Urdarianu. Een opmerkelijk en verwarrend beeld van iets dat het midden houdt tussen mens, sculptuur en machine.

Boven alles werkt het vervreemdend. *Space Inspector* klinkt futuristisch, als een hightech ruimteschip. Maar, volledig opgebouwd uit oud roze en vuilwitte vlakken, oogt het alsof de tijd het doek heeft aangetast. Als een herinnering, een verschoten foto – maar dan van iets dat nooit heeft bestaan.

Urdarianu (Roemenië, 1951) kwam begin jaren zeventig naar Nederland. Aanvankelijk maakte hij beelden en pas begin jaren negentig begon hij te schilderen. Maar ook hierin blijft hij bouwen. Hij heeft letterlijk behoefte aan reliëf en zet contouren op met dunne repen tape en fiberglas om het schilderij “een ziel te geven”.

Urdarianu is een meester in het vertellen van verhalen. Of beter nog, in het suggereren daarvan. Aanleiding voor zijn werk zijn afbeeldingen die hij in de loop van de tijd heeft verzameld: foto's, ansichtkaarten en reproducties van schilderijen. Ze fascineren hem, zonder dat hij precies weet waarom. Twee paar handen uit een schilderij van Dürer bijvoorbeeld, een foto uit zijn jeugd, een beeld van een jaren vijftig interieur. “Ik hou van verstilling” zegt Urdarianu, “van een zekere controle”. Daarom brengt hij die beelden terug tot het aller noodzakelijkste. Daarom ook schildert hij ze in gedempte tonen. Maar Urdarianu gaat verder. Hij trekt de beelden zijn wereld binnen waar ze onontkoombaar worden vermengd met zijn eigen geschiedenis. Met zijn jeugd in het communistische Roemenië waar eindeloze lagen fletse verf het verval verhulden. Met zijn moeder die bijverdiende door zwart-wit foto's in te kleuren en met zijn Roemeense scholing in frescoschilderen. Soms geeft hij zijn werk titels waarin hij hint naar het werk van geliefde schrijvers en denkers als Cioran of Proust zoals *À la Recherche du Pétrole Perdu*, een schilderij van een jaknikker in de avondzon waarop een De Chirico-achtige spanning heerst. Humor, ernst, schoonheid en vergankelijkheid ineen. Dan weer refereert hij aan de kunstgeschiedenis, zoals in zijn laatste sculptuur met de titel *Arte Povera*, waarin hij een schamel ogend paar benen heeft uitgerust met de brutaliteit van de gelaarsde kat. Steeds een dubbele stemming, meerdere mogelijkheden. Net als het romantische motief van de boot dat steeds weer opduikt, meestal vastgeklonken aan de wal. Blijven, vertrekken, aankomen, verlangen; Urdarianu geeft geen antwoorden, geen oplossingen. Alles blijft open. Maar uiteindelijk lijken de verschillende elementen, wonderlijk vanzelfsprekend, als puzzelstukken in elkaar te passen.

Neem *The Observer*, een schilderij van een wachttoren op een verder leeg kruispunt dat je vanuit verschillende perspectieven tegelijk waarneemt. Het ansicht van de merkwaardige toren kocht Urdarianu in Oost-Duitsland. Paradoxaal genoeg bleek de toren in 1913 in Nederland te hebben gestaan. Is het toeval dat juist hij op zulke beelden stuit? *On the Source of Emptiness*, waarop Urdarianu werk toont van de afgelopen twee jaar, geeft geen antwoord. Ongrijpbaarheid, melancholie, humor en verlangen lopen als een rode draad door zijn oeuvre dat hij zelf omschrijft als “opgewekt pessimisme”.

Elena, 2012
olieverf op linnen, 100 x 130 cm*À la Recherche du Pétrole Perdu, 2013*
olieverf op linnen, 70 x 50 cm